

DE BENEN VAN DE HEMEL

Peter Theunynck

De benen van de hemel

GEDICHTEN

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

De dichter ontving voor het schrijven van deze bundel
een werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

Grafische vormgeving Joost van de Woestijne
Omslagfoto Machteld Hardy

© 2014 Peter Theunynck
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Johannes Vermeerstraat 63
1071 DN Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2602 3

INHOUD

- Voor 8
- NAZAAT**
Vader (1) 10
Vader (2) 11
Moeder (1) 12
Moeder (2) 13
Afstand 14
Reïncarnatie 15
Regeneratie 16
Trauma 17
Expansie 18
Verlies 19
Familie (Gustave van de
Woestyne) 20
- FLANDERS FIELDS**
Grootvader 22
Vlucht (Valerius
de Saedeleer) 23
Kitchener 24
Ieperboog 25
Yperiet 26
Haig 27
Boom met botten
(Berlinde
de Bruyckere) 28
Ringen 29
Kanonnenvlees 30
The motor cycle 31
Coming home 33
Rehabilitatie 35
Grootmoeder 36
- GELOOF**
Calvarieberg (Antonella
da Messina) 38
Monestiés 39
Montaigne 40
Tabernakels 41
- SPOREN**
Stad 44
Populieren 45
Zoo 46
Taksim 47
San Michele.
Dodeneiland 48
Venetië 50
Londen 51
Latem (Albijn van den
Abeele) 52
- IJKPUNTEN**
Ikaros 54
Jus 56
Leonard 58
Vincent 59
Roel 60
General Sherman 61
Burgemeester 62
Boomidoot 63
Schommel 64
- GELUKSVOGEL**
Disneyvogeltje 66
Ijsvogel 67
Exit_Brass! 68
- Pimpelmees 69
Merel 70
Kokmeeuwen 71
Twee vogels 72
- JIJ**
Schors 74
Violtjes 75
Jij 76
Naakt 77
Schrijven 78
Lezen 79

‘La chenille qui chercherait à bien «se connaître» ne deviendrait jamais papillon.’

– André Gide

VOOR

Voor de koningin op kroonloze dagen
beducht voor zo veel vallende luchters.

Voor de drinkebroer aan de beekrand
zich van geen kwaad bewust dat het kraakt.

De statige in het stadspark, zakmes pal in het hart.
De bochel gebukt over het bittere graf.

Die met decorumverlies. Laat maar vallen
denkt hij. De pannenlat in mijn straat.

De exoot verliefd op de inheemse.
Zij die auto's van suikergoed maakt.

De weerbarstige koppig in de kruin van zijn duin.
De poetsvrouw die niet afgestoofd raakt.

De sirene, nachtraven lokkend langs de baan.
De heremiet die splinters in zichzelf ziet.

De gevlekte tot bloedens toe in de nazomer.
De zaailing die de uitverkoren zoon kan zijn.

De geklasseerde die het zuur krijgt.
De illegaal met guillotinevlees.

De beul die vrolijk wordt van het vogeltje.

Nazaat

VADER (I)

Een boom van een man is mijn vader.
Een boom van wortels en loof.
Takken vol bloeiende vogels.
Een bast rondom liefde en hoop.

Een leven lang groeien en schieten.
Het zomerde steeds in zijn hoofd.
Een hunker naar hoger en dieper.
Het zong er 'de heer zij geloofd'.

Al is hij verweerd en verbogen,
geknot en geplaagd door de wind.
Al wankelt hij over zijn wegels
oud aan de hand van een kind.

Binnen in hem blijft het lente en licht.
Er zit iets in hem dat niet sterft.
Steeds wil het open. Nooit gaat het
dicht. Dat heb ik van hem geërfd.

VADER (2)

Wind bakt het bruin, populieren
spelen het spel gretig mee.
Zijn tuin gaat onder
een dekbed van bladeren gebukt.

Hij maar harken. Bij elkaar.
Zijn hele leven al. Maar er is
geen harken meer aan. Elke baan
die hij trekt, onttrekt zich aan hem.

Zo rijft hij ook de feiten.
Ze rollen aan en af. Zijn handen
beven, zijn leden verstijven.
Toch moet er elke dag gereven

om niet te worden ingelijfd.
De wind bakt het bruin. De populieren
spelen het spel gretig mee. Een zee
van blaren waarin een vader verzinkt.

MOEDER (I)

Bergafwaarts door gerivierendeeld land.
Rakelings langs roestschuur en rietveld,

de vrouw die de lakens uitdeelt, de boer
die versteent op zijn tractor, de beenharde

kweeper. Nog een keer zal jij ze zacht maken.

We lopen tot bij het fluisterviswater, zien
vossen het pad van de crossovers kruisen.

Dan roept de honger ons huiswaarts. Tafels
vol geurend, krakend en kruimelend leven.

Nog een keer alles voor de moederloze dagen.